

Υπάρχουν ισχυρά επιχειρήματα για όσους υποστηρίζουν την αναγκαιότητα, την ομορφιά, ή την χρησιμότητα των επετείων. Εξ' ίσου δυναμικά, μπορούν να υποστηριχτούν και οι διαμετρικά αντίθετες θέσεις.

Έπειτα είναι και το είδος των επετείων. Άλλη βαρύτητα μιας ημερομηνίας ορόσημο, που έχει να κάνει με μάζα ανθρώπων, άλλη σημασία κάποια προσωπική ή διαπροσωπική. Επίσης είναι και το ύφος του εορτασμού των επετείων. Άλλο στυλάκι το τζουμ ταρατατζούμ, κι' άλλο επίπεδο κάποια διακριτική, βαθιά ή σοφιστική προσέγγιση.

Τέλος, υπάρχει και το θέμα της γνησιότητας, της ειλικρινούς πίστης για την οποιαδήποτε επέτειο ή την αδράνεια του εορτασμού ως κάτι αδιάφορο ή επιβεβλημένο.

Αν π.χ. είχες μπει στην Κοριτσά στα 20σου χρόνια, ανάμεσα από απώλειες, πείνα, κρύο και αίμα, δέκα ή τριάντα χρόνια αργότερα έχεις λόγους να θες να θυμάσαι. Αντίθετα ένα παιδί σχολικής ηλικίας που γεννήθηκε είκοσι ή τριάντα χρόνια μετά το 1940, είναι δύσκολο να μπει στο πνεύμα. Είναι αντιληπτό ότι οι εθνικές εορτές αποτελούν υλικό συσπείρωσης, ειδικά σε πληθυσμιακά μικρούς ή ανομοιογενείς λαούς.

Το ίδιο και με τις προσωπικές επετείους. Αν, π.χ. είσαι έξι ή δέκα χρονών η επέτειος των γενεθλίων, είναι μια εξαιρετική, μια χαρμόσυνη μέρα, γεμάτη χαρά και χαμόγελα. Αν ακουμπάς τα '60, πέρα από το γεγονός ότι είσαι ακόμα ζωντανός, ενδεχομένως και υγιής πράγμα όχι και τόσο εύκολο ή συχνό σε αυτές τις ηλικίες, δεν υπάρχουν ιδιαίτερα πανηγυρικοί λόγοι να σβήσεις κεράκια. Έχεις ήδη άσπρα μαλλιά και δεν έχει στόχο ούτε το τραγουδάκι.

Και τέλος πάντων, δεν αντιτίθεται σε οποιοδήποτε είδος εορτασμού, στο φινάλε ας κουνηθούν οι ζαχαροπλάστες, τα λουλουδάδικα, όσοι επαγγελματίες ζουν από κάτι τέτοια. Λέω όμως, σε αυτές τις περιπτώσεις, όσο πιο διακριτικό, τόσο πιο φινό. Εννοείται, πως δεν συζητάμε καν για κάτι επετείους τύπου Αγίου Βαλεντίνου και τα τοιαύτα, όπου η γιορτή δεν

είναι παρά μια πράξη που ικανοποιεί τον κουτό που κάπου μέσα μας κρύβεται, συχνά όχι και τόσο τεχνηέντως.

Ασε που σε κάθε επέτειο άγιου, βγαίνουν οι ατζέντες, παλιότερα σε χαρτί, στις μέρες μας ψηφιακές και σου γνέφουν ποιόν να καλέσεις ή ακόμα χειρότερα σε ποιόν να στείλεις παγωμένα sms, ενώ μπορεί η τελευταία φορά που απευθύνθηκες στον εορτάζοντα να ήταν πριν ένα χρόνο, την ίδια μέρα, για τον ίδιο λόγο.

Τι εξυπηρετεί κάτι τέτοιο; Συρραφή υποχρεώσεων λέγεται, κι' όχι από καρδίας ευχές. Πόσο οριζινάλ είναι αν δεν το θυμάσαι και πρέπει να ξεφυλλίσεις σελίδες; Και πόσο στημένο είναι αν το κάνεις με επαγγελματική πιστότητα;

Λοιπόν, καλοδεχούμενες οι ευχές, αν και κάθε μέρα είναι γιορτινή, ειδικά αν είσαι δίπλα σε ανυστερόβουλους ανθρώπους, αποδεκτοί και οι επαγγελματικά ευχόμενοι, αποτελούν άλλωστε συμπαθείς ενδείξεις ενός ευγενούς αστικού καθωσπρεπισμού.

Το παρόν σημείωμα, δεν επιχειρεί να απορρίψει συνήθειες, αλλά μόνον να υποστηρίξει μια πιο ουσιαστική και λιγότερο τυπική προσέγγιση.

Και για να αποδείξει την γνησιότητα, του σε 48 ώρες θα θυμίσει μια ασυνήθιστη αλλά σημαντική επέτειο. Μαζί της άλλωστε...εξηνταρίσαμε.